

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Giriş	Lokomotif		2
Şiir	Roma Bahçesi	Ömer C. Saroğlu	3
	5635	Orkun Destici	4
	YUM	Can Karatek	6
	Birinciderece 'den	Eren Okur	8
	Kroytberg siti kotsuba tor	İlker Saguş	9
	Ezbere Nadya	Kaan Koç	10
Öykü	Birinci Kişi'nin Sessizliği	Özgürcañ Uzunyaşa	12
	Hilal-i Ahmer	Emirhan Burak Aydın	15
	Körkütük Yarasa Karası	Onur Selamet	18

İki Aylık Edebiyat Fanzini:

Sayı: 4

Ocak-Şubat 2014

Kapak Resmi:

Özgü Aydar

Dizgi:

Dilara Özden

Fiyat:

Üç Lira

İç Çizimler:

Emre Öksüz

Erman Karakaya

Gökhan Akbaba

Makinistler

Can Karatek

Emre Öksüz

Onur Selamet

Ömer C. Saroğlu

Özgürcañ Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise

1. Yük Treni

2. Çuğçuf Dansı!

Lokomotif

Bu saatten sonra yağmur yağsa n'olur? Sel, çamur bizi esir alsa n'olur? Sayfalarımız ıslanır, kirlenir mi sanıyorlar? Günlerimizi akan mürekkebin içinden çıkmaya çalışarak geçireceğimizi düşünüyorlar. Yüzümüzde gözümüzde asla çıkaramayacağımız lekelerle ömrümüzü heba edeceğimizi, bir daha kabul görmeyeceğimizi, elimizi kimsenin tutmayacağını, gözlerimizin bir daha gülmeyeceğini düşünüyorlar.

Öyle ya, onlar otobiyografileri okumayı çok kolay öğrendiler; böylece biyografiler yazdılar, yazdırdılar. Oysa otobiyografileri yazmak anları yaşamaktan da zordu. Yazarlar zamanı dondurup yazdılar, bir pencere pervazındaki pervasız saksının bile duygularını anlattılar. Yalnızca öylesine yürümüşlerdi o sokaklarda. Ya da bir dairenin ziline basıp kaçmışlardı. O zil paragraflarca anlatıldı, o yavaşça titreşen ses, o koşuşturmacalar.

Şairlere gelince; onlar zamanı lastik yaptılar, uzattılar kısalttılar, hislerince eğlendiler onunla. Onu hayatın kendilerine bahsettiği bir oyuncak gibi kullandılar. Kardeşleri olsa ve oyuncaklarını paylaşmak zorunda kalsalar, yalnızca lastikleşmiş zamanı alır ve başka hiçbir şey istemezlerdi. Çünkü şairler otobiyografilerini de zamanın içine yazdılar. Bu okyanusta boğulmayı, altındaki çölde kavrulmayı göze alarak.

Bizler biliyoruz ki tüm anlarımızda, zamanımızın uzun ya da kısa hiçbir sokağında kürek çekecek kayıklarımız yok. Varlığımıza, yaslanacak duvarlardan başka hiçbir şey sunmadılar. Biz de yoruldukça yaslandık; ancak arkamızda gözlerimiz yoktu, bilmiyorduk. Yaslandığımız yalnızca kendi

gölgemizdi. Bildiğimiz dünya sona ererken bile kimse aynı gölgeye yaslanmayacaktı. Bunun bilincinde olduğumuzu geçip giden bir yılın ardından burada, işte hiç de beklemediğimiz bir senenin keskin avuçlarında, sizlere itiraf ediyoruz.

Ve farkındayız ki bizleri okumaktan keyif alan, sayfalarımıza bakarak bizi onurlandıran, dünyamızda gölgelerimizi bizimle paylaşan okuyucularımızın hiçbirisi bu yeni yılı beklemiyordu. Şaşıyoruz ki dünya iki sene önce son bulmadı. Sayıyla 2 yıl önce dünya son bulacakken Marşandiz başparmaklarla raylar üzerine indi. Dünya bir kez daha yaratılana kadar, sancı geç saatlerde tekrar ve tekrar ortaya çıkacaktı. Bu sancınızı pekiştirmek istemiyoruz. Biliyoruz, edebiyat en utanmış duygularınızı harekete geçirecek, yastığınızı yumruklayıp dişlerinizi dökecek güce sahip. Bu gücü elimizde tutmanın dayanılmaz ağırlığını üstümüzde taşıyorsak da, sizin de bilmenizi istiyoruz ki yalnız kalmayacaksınız.

Unutmayalım. Karşınıza çıktığımızda acınızı dindirecek bir gülümseme, yalnızlığınızı giderecek bir sarılma yaşatamasak da burada, bu donmuş zamanda, kelimelerimiz çaresizce dökülürken hepimiz biriz ve aynı amacı taşıyoruz. Bizim iki ayımız, sizin üç ayınız; bizim bir günümüz, sizin bir yılınız; diğer tüm dünyaların felekten bir gecesi.

Ve fotoğraflara bakın. Gülümseyin, öpün, sarılın ve ellerinizi havaya kaldırın. Günler raylarda öyle hızlı ilerliyor ki yerimizden bir an bile zıplarsak, zamanlarca geriye çakılmamız mümkün.

Zamanın kıymetine uyanın, ileri gidelim!

Ocak 2014

ROMA BAHÇESİ

Ömer C. Saroğlu

I.
ekol ifadeler soldu
çiçeklerle aramız iyi değil

II.
duysa aşkımı alfabe
yeni harfler eklemeye kalkar
büyük bir devrim olur, yeni lisanlar
beni sana anlatamazlar

III.
sende yıldızların hızı var
gündüzlerin göğü
gözlerinde duruyor sanki
efsunun gizi

yansımanın görünmediği
mavi sularda boğ beni.
nehri geçmem için ismimi söyle
sesinde tılsımların en sihirlisi

gelişi müjdelenmeyen!
gönlümde gez ve çek saçımdan
beni bu dünyaya bağlayan
annemi öldür ve gir yerine

5635

Orkun Destici

geceleri koltukaltlarında büyütüyorum, bunu bilmelisin
ve kararmış renklerimizde artık hiç kuşku yok, o kadar.

burada mevsimlerden en çok biri anıldı bir şey olarak
korku içime indi
umut içime indi
hususî içime indirdim rüzgarı,
kargış dolu bir yol
ve atlatmaktan usandığım yaygara
uzadı önümde-
oysa ki biz insansızdık
ne vakit gözlerimle yaşadım
ne vakit bir ses işittim,
ne vakit umurumdaydı artık ne tasarı
beklemeliydik alışkın yanırlığını o yaşın
aksini her şeyden önce reddetmenin rahatlığıyla
bıraktığın engin susuş saplanıp kaldı-

dünyayı içeriden de yaşamanın bir yolu vardır elbet
şimdi canımı olduğunca sıkmak hakiki ahmaklıksa
gövdemde irkiltip tüm yaprakları
buna bir mana getireceğim;
yükselince tabiattan arınma his
yüzümüze kuşkusuz ki kan düşecek.

bundan sonra soru sormak güç
çünkü ben,
karnımı her gece kuş sürülerine açarım
oysa ki hiçbir imkanı yoktu
tüm diyarlara azapsız inmenin,
yolları arşınlayarak çürütmenin imkansızlığında
artık tozunu kaldırmak şehrin ne cüret
gidip suskunluktan harfler yüklenerek
mevsimlere çalışmaktır benim işim.
bilekten kabaran tortu
esip de inletmeyen izimiz
burada yeniden zapt olur.

korkunç bir kıvılcımı büyütüyoruz ellerimizde
aslında herkesin içinde o mevsim yatıyordur,
ancak
bunca akan zaman zulmetmeden kanadı ya
biz bu yüzden haklı olamıyoruz,
bu yüzden vakur bir sefalet boşalıyor içimizden
kim olsa ürperiyor bedenlerimizde üstelik.
halbuki sarılsaydık bir gece
gökten inecekti artık dilimin ucundaki
bana uygun değildir sırrın kaygısıyla yaşamak,
nihayeti sonsuza kadar susmak olsa da gerçeğin
imkanı yok, büyütüyorum teninle zırhımı
imkanı yok, bilmeliyim hangi akşama düşeceğini yangının
ki yağmur, ellerinin en beyazına dolsun.

YUM

Can Karatek

*ömrümde yaşamadan gördüklerim vardı
yaşıyorum, göz kapaklarımı yumun*

gelici bir tarlanın ilk erkek nefesi
kara kuşaklarından yenik kabuk esmeleri işitilir minderden
bir sabah kuşlar donar düşer
kabuklarından soyulur şair
bana hiç babam kent soylu gelmedi

layığından bitle gizlerimi, rezil olam huzurlara
paşalar udi, vezirler tambur, dansözler ıslak
ve saray erkanına padişah gibi çatal bir vokal gerek
liderliği babacan sakalları taranmış ve papirüse yazılı solfejiyle kurulu sofras
musikimiz halk adına kökten protest

siz kesimsiz pırlanta
azaldınız ve piyasanız arttı
boa yılanları takvim etti takdim etti kabir servilerinizi
yağmur ormanları tavşan sezonu açtı
karadeniz’de kıyı balıkçıları battı

magma koca ve al bir ahtapot
hilalinden abime tazecik bir türkiye
islami bir kesit ve
yıldızından beynime geçiveren vantuz vereyim abime,
çileye bayık pek naaşlı aileler için ana haber söylencesi
intihara memur zammı

ottoman sirozdan ölmedi
kalbinizde kriz artistik
sizi acilde süründürmem mi
hele bak sen bu tıp okuyan dağ

kin ayı gelince sokaklar
hep terör
hep terör
hep terör
yaşasın minakoyim terör
ben ki eski kindarlardan
derbide katliam, holiganlar âmâ

suikast kitlelerin “riddikulus”udur.
orospu çocuğu dernekleri neden ciddi anne?

zamane tanrıları hep tarihten intihal vahiylerle göründü
yazının icadına diyorum ki: sene bir.
sene bir'de mezapotamya'da bir öğreti
"işitsel ticaret ve işitsel kirlilik son bula"
şiiir eksi çağlardan gelen bir agulaşma

özel mülk edilemeyen tek icat: tren
anadan doğma son birleşim: tren
bir ulu önün bir ulu öne geçmesidir cinsiyet
bana 2013'te pazarlayamazsınız am ve göt.

ezilen ve de mağdur ve de karşı duruş ortaklığına birbirini sikebilen kolpa kapital
ibneler, illegal alıntılar size yasak.
evrenin bir numaralı çelişkisi siz değilsiniz.
eşcinsellik
saygılarınızı, saygılarınıza değdirmenizden keşfettiğiniz bariz güzellik.
ey gidi şampiyon bölüngü
doğada tanınmadığınız savıyla mı büzüşeceksiniz hala?
kimse mi sizi sevmiyor?
yalan üzerinden şımarma pazarlığınıza meydan okuyuşumdur.
köle kimliğim boynumdur
köle kimliğim boynumdur
köleliğim kimliğimdir, biatch!

ben açıktan açığa size "seni seviyorum" dedim,
"şşt" dedim, "güzel" dedim
aranızdaki kurnaz hırsızları istemiyorum fantazyamda.

yoldaş

bizim çocuklar şarkı söyler sahiden de
tarifi zor bir kutlu bilgi, sahi.
sahiden de dansa kalkmak bilişen insanın doğum günü partisi.
bizim devrim: ufuk çizgisinden el eden davet.
bizim devrim: orgazmik kapsama alanından el eden davet
bizim devrim: devletleri değil
psiko sosyolojik toklukları ister.
uzaya çıkan g şapkasını helak etmek ister.

gerçeği gerçek etmek
derdini hibe etmek
geçmişini din etmek
sevgiyi sebil etmek

red usulü zırnık duyargaları: açık
vurun ulan vurun vurun vurun dölüm sonumdur öldürün
hakkımdır. hakkımızdır.

BİRİNCİDERECE 'DEN

Eren Okur

damladığım elâ sudan aktarıyorum ben adı bilinmez jurnalist ahmet
babamı tanırırsınız zâdesiyimdir ziyâdesiyle dinler iken siyâ siyâ siyâhı
ve bertoltbrecht ile albrechtdürer arasında bir yerde çok mongolum
-dur

çok bilirim sanırlar oysa tuvalette tüketilen metinlerin toplamıymdı
re notasını eksilttiğimden miydi acaba beni biçimlerinle dövmeniz,
bütün olay abartmanızdı insan ürünü kuramlarınızı kuranlar belleyip
-hiç

sus dedim -ki olmayasın onlardan yosun rengini yasak belleyenlerin
kızıl rengimi misâk bilenlerin affilli devrim oratoryolarından, bildiğim
bir şey varsa bu boklarımın yapıştığı fırçaların temizliğinden bildiğim
-dir

annemi annesi yaratmıştır, bunu ben söylemem söyler samanlarınız
yahu ben apansız bir zamanda çıktım o delikten beni sizler yarattınız
kar yağardı ve yakar yakar yakar yakardı ve kar yağardı mevsimleriniz
-dur

ben doğduyudum, yunus emre idi yarı mülkünüz beni belki ben yaptım!

KROYTZBERG SİTİ KOTBUSA TOR

İlker Saguj

'mor sinekler konmuş elâ gözüne' yöre: niğde

kara kara unlar kara kuşak oklavamla
açtığım eflatuni sf. platonik aramiler
serpeneğinde nehir/ova kurutan kadınların
–ana- olmadan önce sümürülmediği
böyle türkü türkü birbirini kovalayan dizeleri gelinlerin takındığı
benimse egzoz borusu yukarıya bakan traktörlerin
aşağıya doğru gitmesine inandığım
günlerden bir gündü
ve adana yolunda erken saatte arabayla giderken babamla
teypteki ibrahim tatlıses şarkısıyla
onu da bu saatte uyandırdık diye
hep öyle inandığım bir çocuk olmuşluğum

kılı kırk yarsan da belâ versin diye beklediğin bu yörenin allahı
giyim kuşamına bizzat karışmadığından külhanbeyi oluşun
levis marka silah olmadığını düşünüşünle
deldirdiğini düşünmediğin postun
delindiğini düşünüp dövündüğün ozonla
ya da aynı iyi niyeti ikisi bir arada su koyverişin
yahut da kına mı semah mı âşığına uzattığın bu aciz mersiye

sası melekleri şadırvanlardan sarhoş toplayan mis mi mis misterlerle
o kербela senin bu kербela benim diye dolaşan eşeği suya götürüp susuz getirencileri
aczin güneydoğusuna sürgün etmesek
fiilen vara vara vardığımız şu noktada ithalini bağrımıza bastığımız zerk-i sefa
sen seni bildin bileli sana kertilmiş biricik nöker
pürzanaat baldırağımı kuşandığım
öldürme sanayisinin öylece bilindiği nedir diye
-mersin'de yüksekokulu var-

şerşebelek sırttığın kamera rujun olsun
büyük şehirden yırtmanın iki yolu vardır
ilki kentteki sahici kırsal alan –parklar değil- ikincisi ezan sesi
bacak arasından geçince kaybolan zaferlerimi serbest bıraktım
dalı kendi ağacına sürtersen ırz mı kalır ellâm

EZBERE NADYA

Kaan Koç

kum yiyen çocukların emirlerindeki
o oniki meleğin cinsiyetini bilmedin
kokusunu yanağında gezinip göziçlerine de
görmenin uzantısı olsun deyu
sakal diken ellerin

acemim, ıslakçım, bi' deveyi tutup
elinden çölden vazgeçirenimbenim
sana yalan söyledim; olamadım bir yeniçeri kılıçla kankardeş, bir saray eri olamadım altın
bakışlarımdan içeri
düşmedi kimsenin kudreti; soyundum ve öttüm yalnız gecenin tutkalına doğru, üç defa
allahın ağzını almadan
ağzıma haritaların ve sfenkslerin koştum yardımına, uluyan güvercinlerin hohlayan
pencerelerin ve seni bana
ilk aminde patlayacak bir beceriksiz simya
yapıp dönen yerkürenin

diyorum ya gözlerim uzar uzar uzar benim
sanki çekirdeği birden patlayıp da sepetinde hızla
ağaç yükselten bir elma gözlerim bir bataklık masasında
olmayan maaşıyla adamlara kadın ısmarlayan
bir bira

bardağım benim, dökülenim
yeni izledim bir belgeselde daha, 3000lerce yıl önce yani
boynuna bunca yoldan gelen o hep bir şeyli taşlar devrinde iki tapınak dikmiş insanlar
ilk yakışıklı adamlar ilk çıplak kadınlarla sırt sırta ölümlere dev taşlar dirilere bir tahtalar,
taştan doğrulan ölümler ülkesi küçük ve güneş pencereliydi orda
denildi ki bunca çağ boyunca;
ölülerimiz daha çok yaşayacaktır

cesetlerimiz aydınlanacaktır bir su kenarında
ve hava, okşanan bir sırtta örneğin ya da bir parmakla ıslak
yırtıldıkça hareketinde her senin, döner geri
döner ağzını açıp kapayışınla döner bir bıçağın
yanlış ele saplanmasıyla
gök çöktüyse üstümüze döner çünkü
denendi ve öldü daha ordan kuzu inmeyecek
bu yaşamak ölüme incelsiz bir örnek; kan pıhtılaşır nasılsa

yabancı parmakların yırttığı bir zarf gibi kaldım kendi karşımda

yırt at yırtılacak bir gün üstündeki gömlek

uzan çayırlara densin ki burdan mayınlıktan bazan yürümek gerek

kum tüküren çocukları da ölü asla sanma

güleçti hem beni de çöle düşüren melek

tövbelen ey atlara çifte vurduran ürkü
yaklaş rüzgar

BİRİNCİ KİŞİ’NİN SESSİZLİĞİ

Özgürcan Uzunyaşa

- 2: "Sence ne zaman kokar?"
3: "Daha var."
2: "Güzel değil mi?"
4: "Hayır. Ağzı açık."
2, 1'in ağzını elleriyle yavaşça kapatır.
4: "Şimdi fena değil."
3: "Eğer seni hıçkırık tutmuşsa, öldükten sonra da hıçkırmaya devam eder misin?"
4: "Hık, dedi gitti."
2: "Sanmıyorum. Gözleri açık gitmedi. Hıçkırığı bitmeseydi öyle olurdu bence."
3: "Bence gözlerin açık gidiyorsan görmeyi özleyeceğin, görmeye değer bulduğun şeyler olmalı."
2: "Buna katılabilirim."

Sessizlik.

- 4: "Acaba neden hep gitmekten bahsediyoruz?"
2: "Nereye?"
3: "Burdayım, burdayım."
2: "Sana demedim."
4: "Ben de onu diyorum. Yolculuk uzun sürer mi acaba?"
3: "Buna bir yolculuk diyemeyeceğim."
2: "Neden?"
3: "Duruyor abi adam."

- 4: "Yatıyor hatta di mi?"
3: "Yatmak demesek de. Uzanmış en azından."
4: "İstemli olduğunu sanmıyorum."
2: "Yolcu olsaydı istemli olurdu, diye düşünüyorum."
4: "Bazı şeylerin istemli olmasını isteriz sonuçta."

Sessizlik.

- 3: "Yolcu olmak çok güzel bir şey değil mi? Hani fikir olarak da baya iyi."
4: "Yol gitmek çekici gelmedi bana."
3: "Hayır öyle değil bak..."
2: "Sanırım ben anladım, şey gibi..."
3: "Hayır dur..."
4: "Yolcu gibi yolcu..."
3: "Bir dakika, lütfen. Yolculukla ilgili bir yolcu olmaktan bahsetmiyorum burada."
2: "Müşterilik gibi?"
4: "Sanırım anladım."
3: "Bilmiyorum, sikeyim bi susun. Ya da evet, müşterilik gibi ama karıştırma şimdi. Şunu diyorum. Yolcu baya güzel bir şey."
4: "Bunu zaten söylemiştin."
3: "Tamam. Hayır, yolcu olmak demiştim."

Abi yolcunun bi ismi olmaz. O yolcudur. Nereye gidersen git yolcudur. Mesela bugün kalktın ve Kars'a gidiyorsun. Otobüste şoför için yolcusun, trende makinist için yolcusun, çayhanede çaycı için yolcusun. Anladınız mı? Herkes için yolcusunuz. Her yerliye yol sorabilirsiniz, yardım isteyebilirsiniz. Bir yerden sonra hiçbir kimliğinizin önemi kalmıyor zaten. Sizin tek bir medeni haliniz var; yolculuk. Yolla evlisiniz abi. Yola tapıyorsunuz."

2: "Anne adı anayol."

3: "Evet."

4: "Baba adı bulvar."

2: "Bulvar olmadı."

3: "Ama anladınız di mi? Şimdi bundan yüzyıllar önce, diyelim ki Hazar'ın Kuzey kıyılarında bir hana, yaban domuzu derisinden yaptığı montuyla bir adam giriyor. Belinde paslanmaya yüz tutmuş kılıcı var. Yüzünde yara izleri. Oturuyor abi masaya, hancıdan şarap ve et istiyor..."

4: "Kadın..."

3: "Yok kadın, kadınsız Orta Asya o. Neyse işte, hancının o adama sorduğu ilk soru ne olur?"

4: "Paran var mı?"

2: "Nerden gelip nereye gidersin yolcu?"

3: "Di mi, evet! Şimdi dönelim yüzlerce yıl sonrasına. Abi Afyon Garı'ndasın, orda değnekçinin biri sana ne der?"

4: "Paran var mı?"

2: "Nereye gidiyoruz abicim?"

3: "Evet. Bak yüzlerce yıldır yaşayan bir insan bu yolcu. Baya güzel bir şey yolcu olmak."

4: "Haklısın, özür dilerim."

Sessizlik.

2: "Siz de bir koku alıyor musunuz?"

3: "Hayır."

4: "Hayır."

2: "Ben de almıyorum zaten."

3: "Korkuyor musun?"

2: "Sanırım."

4: "Neyden?"

2: "Nereye gideceğiz buradan sonra?"

3: "Bir yere gitmemiz gerekiyor mu ki?"

4: "Bilmiyorum, ben çok sinirliyim. Uzaktan birileri geçiyor. Görünmesek iyi olur."

Sessizlik.

2: "Bir sigara yaksam otobüs gelir mi acaba?"

4: "Onu ezmesini mi istiyorsun?"

2: "Senden nefret ediyorsun!"

3: "Hayır, etmiyorsun."

4: "Evet, etmiyorum."

2: "Bilmiyorum."

Birinci Kişi kalkar. İkinci kişiyi öper. İkinci kişi de onu öper. Birinci Kişi tekrar yatar.

4: "Bu güzel oldu."

2: "Evet."

3: "Kokuyor muymuş."

2: "Daha değil, bana söyledi."

4: "Ne zaman?"

2: "Öperken."

3: "Ben neden duymadık?"

2: "Seni öperken söylediği şeyleri kimse duymaz. Yalnızca sen duyarsın."

3: "Duysak anlardık."

2: "Seni öperken söylediği sözleri kimse anlamaz. Onlar yalnızca öpücük sesleri duyarlar. O seslerin hangi dile ait olduğunu kimse bilmez. Şarkı bile söyleyebilirsin, o sesleri eline alıp havaya kaldırıp bağırabilirsin; ama buralarda herkes buna sırtını dönüyor. Ne kadar güzel olduğunu kabul edemiyorlar."

3: "Bence neden?"

4: "Biliyor musun?"

2: "Hangi şarkı?"

Şarkı, gökten süzülerek aşağı iner.

Şarkı: "Bu gözler bir gün kapanacak ya, onlar için buradasınız."

2, 3, 4: "Kabul etmiyoruz."

Şarkı: "Edeceksiniz, gün gelecek ve hepiniz bunu kabul edeceksiniz. O sizi öperken gözleriniz açık olduğu için pişman olacaksınız. Onu bir otobüs durağı olarak görmekten vazgeçin."

2, 3, 4: "O bir otobüs durağı değil."

Şarkı: "Bazıları için öyle."

Şarkı geldiği gökten çıkar.

4: "O bir şarkı değil.".

2: "Bir şarkı gördük ve tepkin bu mu?"

3: "Bilmiyorum..."

4: "O bir şarkı değil. Daha önce de şarkı gördüm. Bunun bıyıkları vardı, şarkıların bıyıkları olmaz."

2: "Daha önce bir şarkı görmedin. Yalan söylüyorsun."

3: "Ben..."

2: "Karnım ağrıyor değil mi?"

4: "Hık!"

2: "Neden hıçkırıyorsun!?"

4: "Bilmiyorum... -hık!"

Üçünün de yüzüne ışık vurur, ışık güçlenir. Önlerinde bir otobüs durur. İçinden Hıçkırık iner ve

yanlarında durur.

Hıçkırık: "Ben geldim."

2: "Seni burada istemiyoruz."

Hıçkırık: "Bir sonraki otobüse bineceğim."

4: "Peki söyle ona, otobüs nereye gidiyor."

Hıçkırık, Birinci Kişi'nin kulağına eğilir ve fısıldar.

3: "Ben de duymak istiyorum."

2: "Ben duydum."

Bir otobüs daha gelir. 4 heyecanlanır.

4: "Nereye gidiyorsun!?"

Otobüs: "Diğerine. Geliyor musunuz?"

Hıçkırık: "Bekle."

4: "Ben gidiyorum."

Hıçkırık ve 4 otobüse binip giderler.

2: "Bizi yalnız bırakmaya mı çalışıyorlardı?"

3: "Hıçkırık onu götürdü."

2: "Bizi de götürecektir."

Gözyaşları dökülür.

Gözyaşı: "Burası kokmaya başlamış."

2: "Daha vakti var."

Gözyaşı: "Hayır, artık gitmelisiniz."

3: "Hayır, istemiyorum istemiyorum istemiyorum, hayır lütfen, bırakmak istemiyorum. Ölmek istemiyorum."

Gözyaşı: "Sen ölümsüzsün."

2: "Buna inanmıyorum. Birinci Kişi öldü."

Gözyaşı: "Ama seni öptü, dudakları sıcak değil miydi?"

2: "Soğuktular."

Gözyaşı: "Lütfen yalan söyleme."

2: "Tamam, lütfen. Çok sıcaktılar. Çok güzeldiler, Şarkı'yı getirdiler. Buralara Şarkı'yı çok az şey getiriyor."

3: "Gözyaşı, lütfen."

Gözyaşı kurur.

2: "Neden yalnızız?"

3: "Değiliz."

2: "Birinci Kişi olmadan ne yapacağız?"

3: "Başka Birinci Kişi olur mu sence?"

2: "Sanmıyorum. Ben..."

3: "Ölüyorum."

2: "Acı..."

3: "Çekiyorum."

2: "Birinci Kişi seni öpecek, dudaklarının çok güzel olduğunu anlayacağım."

3: "Oralardan çıkmak isteyeceğim, bitsin isteyeceğim bu otobüs durakları."

2: "Yalnızca bir durak gitmedik."

Durak: "Kimse gitmedi, yolcu asla gitmez. Bilmiyorsunuz, hepimiz buradayız. Korkuyorsunuz, kaybolmaktan korkuyorsunuz. Tüm korkunuzu bu cümlelerle ifade edebiliyorsunuz. Sinirlisiniz, üzgünsünüz ve şüphelisiniz. Ortak noktanız korkmanız."

2: "Hayır, ortak noktamız Birinci Kişi."

Durak: "O öldü, özgür olun."

2: "Ben film çekmek istiyorum."

3: "Hayır, sen istemiyorum."

Durak: "Elleriniz yok ki."

2 ve 3'ün elleri kaybolur.

2, 3: "Lütfen yapma."

Durak: "Artık gidin, buradan çıktuktan sonra üstünüze ışıklar vuracak. Burası korku. Özgür olun. Ölümünüzü size sunabileceği en büyük kötülük hıçkırık. Korkmayın, hastalıklardan, barbarlardan korkmayın. Yüzyıllardan da milenyumlardan da korkmayın. Çok konuşuyorsunuz. Susmuyorsunuz beyler. Islak öpücüklerle sarılın. Kuru öpücükleri ıslatın. Şarkıları selamlayın, otobüsler gelecek, burası korku. Burası korku. Gidin artık, kaybolacaksınız yoksa."

2. ve 3. Kişi, Birinci Kişi'nin saçlarını öperler. Durağı arkalarına alıp Şarkı'nın girdiği kapıdan çıkarlar. Birinci Kişi, bir kez hıçkırır. Durak, 2. hıçkırıkla beraber kaybolur. Siren sesleri duyulur. Mavi ve kırmızı ışıklar boşluğu doldurur. Yanıp sönerler. Birinci Kişi hareketsiz durmaktadır. Şarkı kapı aralığından bakar, altında Gözyaşı vardır.

HİLAL-İ AHMER

Emirhan Burak Aydın

Her gün bir umudumu daha öldürüyordum. Bütün apartman seferber olmuştu. Neyin var oğlum, diye sorup gece mavisi damarlı, yaşlı elleriyle yanaklarımı okşuyorlardı. Telefonlarım susmuyordu. Evde sürekli bir dolu misafir vardı. Derdin ne anlatsana. Konuşuyorum da aslında. Sessiz sakın birisi değildim. Sürekli ve süratli bir heyecanım vardır benim.

Geçen gün çay bahçesindeydik. "Mesela," dedim bir anda. "İsmet Özel'e 'dönek' diyemeyiz. Çünkü adamın kavgalı olduğu düşman hiç değişmedi!"

Arkadaşım kaşlarını çatıp yüzüme baktı. Omuzlarını silktiler. Öğle saatleri. Kalabalıktan önce hafif homurtular yükseldi. Sonraysia olan oldu. Gözlüklü bir adam ayaklandı.

"Dini, vatandaşlıkla bir gören bir adamı savunmaya utanmıyor musun sen?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Arkadaşım karşımdaydı ve sırtıyordu elbette. Kıvrıkcık saçlı bir kız ağlayarak çay bahçesinden çıktı. Ona yetişmeye çalışan sevgilisi yanımdan geçerken şöyle bir yanımda durdu. Gözlerinde kırılganlıkla, öfke karışımı bir ifade vardı.

"Ah be kardeşim ettiğin işi gördün mü? Cumartesi cumartesi..."

Nasıl oldu anlamamıştım. Sokakta da bir ka-

labalık birikmişti. Garsonlar aralarında ellerini kollarını abartılı hareketlerle kullanarak bana servis yapıp yapmayacaklarını tartışıyorlardı. Ellerim terliyordu. Birkaç çay daha içeriz diye düşünmüştüm aslında.

"Yok," dedi arkadaşım sesinde çıtır çıtır bir umarsızlıkla, "Daha ne çayı içicez lan. Hem senin de ettiğin laf yani. Düşmanı her aynı olan kişiyi aynı safa nasıl koyalım? Kime karşı savaştığın kadar, kime karşı, nasıl savaşmayı seçtiğin de önemli."

Bu sefer yan masada oturan kısa saçlı kız cellallendi. Oturduğu yerden öyle bir bakış attı ki arkadaşşıma bütün eski utançlarımı hatırladım.

"İnsanları sadece politik duruşlarına, kişisel hayatlarındaki bazı olaylara indirgemeye ne kadar da bayılıyorz! Ayrıca birinin fikirlerini değiştirmesi neden dönekçe bir şey olsun? Biz buna hayat diyoruz hayat!"

Kalk gidelim dedim arkadaşşıma. Masaya bir on lira attım. Çay bahçesindekiler iyice birbirine girmişti. Birisinin silah çektiğini bile görmüştüm. Girişteki kalabalık çoktan slogan atmaya başlamıştı. Herkesin suratında o kararlı ifade, o keskin limon kokulu nefret. Beni tanımayanlardı bile. Ben de İsmet Özel'i kişisel olarak bilmezdim mesela. Bir kere Mecidiyeköy'de görmüştüm. Sakallarından tanımıştım. Belki de o değildi

bilmiyorum. Kimin gerçekte kim olduğunu düşünecek kadar hangimizin zamanı var ki artık?

“Hep böyle yapıyorsun,” dedi arkadaşım. “Kendini üzdüğün yetmiyormuş gibi etrafındaki insanları da üzüyorsun. Ne zaman adam olacaksın lan sen?”

Cadde boyu yürürken, sirenlerini kedi boğazları gibi bağırtan polis arabaları gördük. Cep telefonlarıyla resmimizi çekmeye çalışanlar oldu. Apartman sakinlerinden birisi telefonla aradı. Halimi hatırlı sordu. Yaşananları televizyonda görmüşler. Telefonla konuşurken arkadaşşıma sıkıntılı bir bakış attım. O da devam et gibisinden elini salladı.

“Kime kızdın evladım?” dedi sonra telefonda ki teyze. “Biz mi bir şey yaptık?”

Kimseye de kızmamıştım aslında. Öfkeli değildim. Sadece çok uyuyordum. Evde çevirisini bekleyen beş yüz küsür sayfalık bir aşk romanı vardı. Anlatacağım hiçbir şey yoktu artık benim. Âşık da değildim. Her sabah uyanıyordum. Çok kötü kokuyordum. Kimseye ne bir yararım vardı ne de zararım. Yine de üzüyorlardı işte beni. Yanlış anlamayın. Kimseye kızgın falan değildim, sadece kırgındım.

“Üzüyorlar be teyze,” dedim kendimi tutamamarak. “Çok üzüyorlar bu oğlunu.”

“Ah be evladım ah. Kendine de iyi bakmıyorsun ki. O evde öyle olmaz bak. Orası kuzeye bakıyor bir kere. Soğuk orası.”

Gökyüzünde bir dolu uçak vardı. Birbirlerine nasıl çarpıyorlar, anlamıyordum. Belki de eve bir kuş almalıydım. Papağan olabilirdi mesela. Tekrarlar tekrarlar. Sonra arkadaşım birine çarptı. Özür dilemesini izlerken bir sorun çıkacağını anladım hemen. Yarım ağızla söylenen özürler kadar tehlikeli çok az şey var dünyada. Yarım ağızla söylenen seni seviyorumlar belki. Yarım ağızla edilen itiraflar. Telefondaki teyze kibar dille telefonu kapatmam gerektiğini söyledim. Bu teyze başka teyzeler gibi değildi. Çok anlayışlı.

“Kardeşim özür diledik ya daha ne tatava yapıyorsun?”

“Önünüze bakacaksınız efendim! Resmen omuz attınız bana! Belki benim tikim var, belki kemiklerimde nadir görülen bir dayanıksızlık hastalığı var, dikkat edeceksiniz!”

“Abicim,” dedim adama kendimden öğrenerek. “Arkadaş bir öküzlük etmiş, özür de dilemiş. Cumartesi cumartesi ağzımızın tadını bozmasak olmaz mı?”

“Yemişim ulan cumartesisini,” dedi arkadaşım. “Yürü gidelim ya, hiç uğraşamacağım elin manyağıyla. Böyle giderse omuz değil, yumruğu yiyecek benden.”

Hiç konuşmadan caddede bir süre yürüdük. Her yerde sirenler. Kargaşada dört ölü, üç yaralı bulunmuş. Kalan istatistikler ise şöyle: cüzdanını kaybeden

üç kişi, politik olarak kafası karışan dört kişi, artık güzel günlerin çok geride kalmış olduğuna iyice inanan on altı kişi, belki de yarın her şey farklı olabilir diye düşünen yedi kişi, bunu iyi anlamda düşünen üç kişi, o günden sonra sevgilisine içinden geçenleri söylemeye yemin eden on dokuz kişi, o gün sevgilisinden ayrılan on yedi kişi, o günden sonra bir yıl içinde evlenecek olan sekiz kişi, beni telefonla arayacak yirmi altı kişi, bunların yirmi dördü yanlış numarayı aramış olacak, kalanı ise sessizce yargılayacak beni, hiçbir şey diyemeyeceğim onlara, bir açıklamam yok, ben de böyle bir adamım işte, başkalarının bulmacalarını çözerim, sigaralarından otlaklanırım, bana anlattıkları rüyaları başkalarına kendim görmüşüm gibi anlatırım, bazı geceler bazı insanları arar, hiçbir şey söylemem, sessizce yargıları onları, herkes kendi yoluna gider, ben eve giderim, herkes kahvaltı yapar, ben uyurum, televizyonda beni entelektüel açıdan geliştireceğine inandığım ama rahatsız da olduğum gerilimli bir tartışma varsa kanalı değiştiririm, başkasının acısına bir an bile üzülmem ama benim en küçük sıkıntıma herkesin üzülmesini isterim.

“Bana söyleyecek bir şeyin var mı?” diye sordu arkadaşım. “Bir özür dile be. O kadar insanın önünde rezil ettin beni. Öküzlük yapmışım! Ne biçim dostsun oğlum sen?”

“Ne dememi istiyorsun? Sırf arkadaşışsın diye millete omuz atmanı mı savunmam lazım? Biraz dikkatli olmalısın. Bir toplumda yaşıyoruz hepimiz farkındaysan. Caddelerde insanlara omuz atmamalıyız, yerlere tükürmemeliyiz, otobüslerde yaşlılara vicdan azabıyla değil sevgi dolu bir anlayışla yer vermeliyiz. Bunları da ben mi öğreteyim sana allah aşkına?”

O gün çok büyük bir kavgaya tutuştuk. Bu sefer etrafımızda kalabalıklar birikmedi. Hatta bir anda şehir ıssızlaştı. Ağladık. Salya sümük ağladık. Sarıldık. İkimiz de birbirimizin hayatını kıskanıyorduk. Tartışmamızı bir sinemada devam ettirdik. Benim en sevdiğim dostumdu o ve bu son görüşmemizdi. İkimiz de bunu biliyorduk. Bir daha çay bahçelerine gidip büyük sorunlar çıkarmayacaktık. Bir daha beraber dondurma yemeyecektik. Kendimi artık daha da çok yalnız hissedecektim. O yalnız hissetmeyecekti, sevgilisi vardı bir kere. Bitmişti işte, bu kadarmış. Ona itiraf edebileceğim bir şey de kalmamıştı zaten. Buluştuğumuzda çok sıkılıyor, çevremizdeki eğlenen insanlardan nefret ediyorduk. Sessizliğe çok büyük anlamlar yüklüyordu romantik insanlar. Birisiyle susmanın kutsallığından bahsediyorlardı. Oysa kahkaha kadar huzur dolu bir şey var mı? Beraber susmak akla ölümü getiriyordu. Beraber susmak akla otobüse yetişip yetişememe gibi sorunları getiriyordu. Beraber güldüğün zaman ise bütün parçalar yerine oturuyordu işte. Bundan sonra sus-

maya güzel etiketler bulamayacaktık. O günden sonra bir daha görüşmeyecektik.

Avrasya Maratonu'nda ağlayan bir çocuk gördüm. Birbirine bağlanmıyordu kara parçaları. Çocuğun annesi ve babası da yanındaydılar ama ağlayışını umursamıyorlardı. İkisi de bir elinden tutmuşlardı. Çocuk ağladıkça onu iki elinden havaya doğru kaldırıp, tekrar yere bırakıyorlardı. Köprülerimiz yalandı. Her şeyi ben birbirine bağlıyordum. Çeviri paramı alabilecek miydim acaba? Büyük romanın, satır aralarına sıkıştırdığım bütün cümleleri çıkartacaklardı. Belki de taşınırdım, başka bir yerlere giderdim. Sonsuza kadar ayrı duracaktı bu kara parçaları. Daha da uzaklaşacaktık hatta. Yavaş yavaş kopuyorduk birbirimizden. Bu köprü bir gün gelecek, ortadan ikiye ayrılacaktı. Ben de bir köprüydüm mesela. Ellerim bir köprüydü. Anlaşmak istiyordum. Geceleri uyumadan önce, yatakta fısıldaşmak istiyordum. Kalabalık bir akşam yemeğinde, birbirimize, sadece bakışlarla ne kadar sıkıldığımızı anlatabilmek istiyordum. Çocuk ağlamayı kestiğinde, onun bıraktığı bu ulvi görevi ben devraldım ama kimse elimden tutup havaya kaldırmadı. Zaten yüz kiloyum. Zor kaldırırlar.

Apartman ahalisi uzun zamandır bir tiyatro oyunundan bahsediyordu. Toplanıp gittik. Bilet paralarını Berkay topladı, ben de ona yardımcı oldum. Berkay İstanbul Üniversitesi'nde İktisat gibi bir bölümde okuyordu. Genç çocuk, bütün bu yaşlıların arasında sıkılıyordu.

“Senin doğum günün ne zaman abi?” dedi paraları hızlıca sayarken. “Benim doğum günüm yılbaşına denk düşüyor. Bir kız bulsam, onun da doğum günü yılbaşında olsa ne güzel olur. İkimiz beraber hem doğumgünlerimizi hem de yılbaşını kutlarız. Temiz.”

“Benim doğum günüm yirmi üç nisan.”

“E iyi o da idare eder,” dedi sırtarak Berkay. “Paralar tamam, hadi gidelim.”

Oyun benim beklediğimden daha dindar çıktı. Kıyametle ilgiliydi. İsrail dünyaya iniyor, burada bir çelebiyle tanışıyordu. Çelebi, bilgili, din konusunda saygın sayılabilecek bir merciydi. İkisi kıyamet üzerine ateşli bir tartışmaya başlıyorlardı. İsrail görevini yapması gerektiğini söylüyor, çelebi ise insanlığı savunmaya devam ediyordu. Tiyatroda birinin İsrail'i canlandırması caiz miydi acaba?

Oyun sırasında Berkay'ın cep telefonunda araba yarışı oynadığını gördüm. Buna o kadar kırdım

ki. Oysa ben de sıkılıyordum ama diğer apartman sakinlerine ayıp olmasın diye bütün dikkatimi sahneye vermiştim. Oyunun sonunda İsrail haklı çıktı. Çelebi ağlayarak ayaklarına kapandı. Her şey İsrail'in blok flütle kısa bir melodi çalmasıyla bitti.

Sonrası ise karanlık. Her şey bir anda sona ermişti. Karanlıkta sesimizi çıkarmadan bekledik öylece. Berkay bile elindeki oyunu bırakmıştı. Nefes alış sesleri. Öksürükler. Poşet hisirtıları. Böyleymiş demek ki diye düşünüyordum. Daha nasıl olsun zaten? Havai fişekler mi bekliyordun? Böyle olacaktı tabii.

Işıklar açıldığında yanıma bir kız geldi ve elimi dokundu. Konuşurken bakışlarımı gözlerinden ayıramadım. Çilliydi ve ön iki dişinin arası biraz açıktı. Beni rahatlatıcaktı, kişiliğimle ilgili bütün sorunlarımı yokmuş gibi hissettirecek, sonra belki de beni şimdikinden daha iyi bir insana dönüştürecekti. Beni iyileştirecekti. Başka birisi olacaktım, apartmandan ayrılacak, arkadaşımı arayıp ondan özür dileyecek, kız kardeşimi bulup kendime iyi bir kısmet bulduğumdan bahsedecek, sonra da kendime bir aile kuracaktım.

“... yani aslında o insanların böyle bir kargaşaya ihtiyacı vardı gibi geliyor bana. Size gerçekten haksızlık ettiler. Yazık, toplumumuzun bu noktaya gelmesi çok yazık.”

Teşekkür ettim. Gözlerinden öptüm. Ne olduğunu anlayamamış bir yüz ifadesiyle bakakaldı. Saçları simsiyahtı. Üzerinde kırmızı bir hilal olan tişörtüyle tiyatro sahnesinin önünde benim bir şeyler dememi bekliyordu. Bir an durdum, belki de, diye düşündüm.

“Üzgünüm,” dedim vazgeçişime hiç şaşırmadan. “Buraya geldiğim insanları daha fazla bekletmeyeyim. İlginiz için teşekkürler.”

Kapının önünde bekleyen apartman sakinlerinin arasına karıştım. Yolda hiç yoktan sinirimiz bozuldu. Şoför bu klimayı ne zaman açacak kardeşim? Otobüsün bir ikinci katı var da biz mi görmüyoruz? Kimse söylediklerimizi dikkate almadı. Otobüs ağızına kadar doldu. Biz de homurdana homurdana arkalara doğru ilerledik.

KÖRKÜTÜK YARASA KARASI

Onur Selamet

*"beni kurtaracak biri yok hazırda
ölümün takibi henüz çok geriden
mihneti esvap gibi geçirip sırta
yel değirmenlerine hücum, -yeniden"
"Yel Değirmenleri" - Behçet Necatigil*

Yel değirmenleriyle verdiğim savaşın sonunda kaybeden tarafta olmanın gururunu yaşıyordum. Gerçek bir savaşı kaybetmeden büyük sözler sarf etmiştim, defalarca. Ve şimdi borcumu ödeme hırsıyla burun burunaydım. Artık heybetsiz kitabımın final çaptırını yaşayabilirdim. Artık birkaç kasıntı cümle kurup neyi nasıl yapacağımı düşünmeye fırsat bulabilirdim.

Nefesler tutulmamıştı. Kimse yaşayacağım şeyin farkında değildi. Parmak uçlarımda siyaha geceye koşuyordum. Takımdan ayrı düz koşunun tadına varmış, bırakamıyordum. Kalbimi, Osasuna filelerine gönderiyor, ona ters ayakta yakalanan hayatımın çaresiz bakışlarıyla dalga geçiyordum. Bu bakışları yüzümden almalıydım. Ağdayla çekip aldığım bakışlarımdı ve sizden bunları anlamanızı beklemiyordum. Sizden anlamanızı beklediğim, bundan sonrasıydı.

Tam değirmenin önünde başıma gelenler. Dinleyin. Zencim size bir akapella atacak.

* * *

Sakalım yoktu. Temiz yüzlü bir delikanlıydım. Belki de bu yüzden bütün mağaralar kapılmıştı. Malım mülküm de yoktu yani. Güneşim vardı. Güneşim çok güzeldi. Burada herkesin kendi güneşi, herkesin kendi mağarası olurdu. Benim mağaram yoktu ama buna da şükür diyordum, gözümü kısıp onu izliyordum. İyiymi.

Sonra bir gece testere ve çekiç sesleriyle uyandım. İşte yine bu değirmenin önünde yatıyordum, hava güzeldi. Güneşimi dışarıda karşılamak istemiştim. İşte yine bu değirmenin önünde, tarihin en kanlı kürtajına şahit oldum! Gökyüzünün doğusundan, güneşimin alınıp götürülüşüne seyre zorlandım. Kan kırmızısı şafak silinerek yerini çürük bir griye bıraktı. Gri bütün göğe usul usul yayıldı.

Çok uzaktaydı. Yetişemedim. Sabah olması gerektiğinde, herkesi ayağa kaldırdım. Onların gü-

neşlerinde durumlar nasıldı, sordum. Hepsinin keyfi yerindeydi. Tüm güneşler göklerindeydi. Birçoğu mağaralarından çıkmadı bile: "Her şey çok güzel, her şey! Gît ve bu güzelliği kirletme!" Eksik bir şekilde gittim. Herkes gündüzü yaşarken geceyle baş başa kaldım. En azından yarım bir ay istedim. Gelmedi. Birkaç yıldız diledim. Kimse orali olmadı.

Sessizlikten çıldırısıya kadar bekledim ben de. İyice çıldırdığıma emin olduğumda kafamı Rıhtım'ın soğuk sularına soktum. Gökyüzünden kürtajlanan güneşler nereye giderdi?

Suda yoktu. Suyun altı da en az üstü kadar karanlıktı. Buna acayip saygı duydum. Herkesten ve her şeyden bu samimiyeti beklerdim. Mağara sahibi arkadaşlarıma gidip durumu bir kez daha izah ettim. Beni sakalsızlıkla, beni mağarasızlıkla, beni vahiysizlikle suçladılar!

O mağaralarda onlara ne vahiyler iniyordu, kim bilir! Bana inmiyordu. Bir yol gösterenim bile yoktu. Belki ben de kavimlere arz olacağım, beni de dinleyecek insanlar, peşimden çölleri açacaklar, mağaralarda saklanıp örümceklerle oynasacaklar. Ama yok!

Ne güneş ne mağara! İçerliyorum. İçerleniyorum. Biraz ağlamak istiyorum ve başarıyorum. Biraz kar yağınca grilik anlam buluyor. Griliğin anlam bulmasına bozulup biraz daha ağlıyorum. Ağlamayı kadınlara yamayan kâfirlere ne denirdi? Ağlamak kadın işiyse gülmekten utanıyorum. Gülen insanları mezarıma götürmeyi planlıyorum. En asabi yerimden çatlamadan önce kilometrelerce tuz döküp yolları yoğun kar yağışına karşı korumak istiyorum.

Kimse bu iyi dileklerime kulak asmıyor. Bir mağaranın önüne geliyorum, içeridekilere sesleniyorum: "BİLİYORUM ULAN, İÇERDE NELER ÇEVİRDİĞİNİZİ BİLİYORUM! NE KADAR MUTLU OLDUĞUNUZU, NASIL GÜLÜP EĞLENDİĞİNİZİ, HEPSİNİ BİLİYORUM! ÇIKIN DIŞARI, BELANIZI SİKECEM LAN SİZİN!"

Gülüşmeler.

Evet evet! İçerden sadece gülüşmeler geliyor. Nasıl olur, nasıl gülebilirsiniz ah siz yok musunuz, diyorum, artık bağır(a)mıyorum. Sonra zaten gülüşlerden utandığımı hatırlıyorum. Mağaranın kapı no'sunu alıp mezarımda onlar için de yer ayırıyor ve orayı terk ediyorum.

İşte bunu gerçekten yapıyorum. Orayı terk ediyorum. Oradan oraya, şuradan buraya, sokakları terke boğuyorum. Kar beni kiralamaya çalışıyor. Bana bir kardanadama ihtiyacı olduğunu, çok para vereceğini, yapmam gereken tek şeyin sokak sokak gezmek ve dikkat çekmek olduğunu söylüyor. Buna deli gibi sinirleniyorum. Artık büyük ya da küçük gösterilerin adamı olmayacağımı söylüyorum ona. Üzerimdeki kar birikintisini bir çırpıda siliyor, evim bildiğim değirme-

nin önüne geliyorum.

Kim, niye kürtajlasındı benim güneşimi? Sebepsizliğe katlanamıyorum. Burnumdan soluyor, biraz gerilip kendimi değirmenin pürüzlü duvarına fırlatıyorum. Hayalimde patates çuvalı gibi yerlere yığılmak var. Hiç öyle olmuyor, duvarla birlikte içeri giriyorum. *Oraya ilk defa giriyorum*. Gözüm bu yeni karanlıkla tanışmak için biraz müsaade istiyor, veriyorum.

Oraya daha önce neden girmediğimi sorgulamıyorum. Kaybedene kadar bazı şeyleri sorgulamazsınız. İçeride ne bulacağım hakkında bir fikrim yok. Geçmişimle tek bağım kaybettiğim güneşim. Aklımda değirmen için yazılmış sayfalar yok. Değirmen bunu fark edip alınıyor ve gümbürtüyle çalışmaya başlıyor. BU DEĞİRMENİN SUYU NEREDEN GELİYOR! Doğru ya, yel değirmeni.

Gıcırtilar korkuyu beraberinde getiriyor, dışarı değil de değirmenin derinlerine doğru kaçıyorum. Yön duygum tepetaklak. Gri bulutlar yıktığım duvardan içeri süzülüp peşimden geliyor ya da ben öyle sanıyorum. Bulutların birisi ayağıma dolanıyor ve kendimi açık bir kapaktan aşağı düşerken buluyorum. Sonu olmayan düşüşler diliyorum ki çarpma şiddetiyle tanışmayayım. O an en büyük dileğim bu oluyor, ne güneş ne mağara; yalnızca *sonsuz düşüş*.

İşler öyle yürümüyor, tok bir sesle yere yapışıyorum. Birkaç kanat sesi benden uzaklara doğru çırpınıyor, onlara hak verirken kimlikleri hakkında düşünmek istemediğimi fark ediyorum. Sesler kesilince doğrulup üstümü başımı silkiyorum. Çok şükür bugün de güzel düştük, diye mırıldanıyorum. Bulutlar bana birkaç satır ışık getiriyor, teşekkür olarak eğilip bir tanesinin saçlarını karıştırıyorum. Yere bu kadar yakın bulutlara sis denmiyor muydu, hatırlamaya çalışıyorum, yok. Çok fazla şey yok. Ama hissedilen yalnızca *biri*.

Oda sıcaklığı düşüyor ve kanım çekiliyor. Senkronize çalışmalarını takdir ediyorum. Odaya göz atmak üzere etrafımda şöyle bir dönüyorum. Yel değirmeninin bodrumunda olmalıyım, demek ki o kadar da yüksekte düşmemişim.

Demek o kadar düşmemişim. Burayı mağara belleyip vahiy bekleyip beklememek konusunda çelişkilere bürünüyorum. Ama hiçbir yerin ıslak ve örümcekli bir mağaranın yerini tutamayacağını fark edince fikrimden cayıyorum.

Bir masa var, tahta. Üzerinde boş kâğıtlar var. Sanki değirmen bana ufak bir sınav yapmak istiyor. Onu kırmamak için masanın bitişiğindeki sandalyeyi çekip oturuyorum. Kalem yok, tahtaya küçük kömür parçaları hâkim. Gözüme kestirdiğim bir tanesini parmaklarımın ucuna sıkıştırıp yazmaya başlıyorum. Yazarken düşünebiliyorum. Düşünebilirken yazamıyo-

rum. Ne dediğimi anlamam için durup nefes almam gerekiyor ama nefes alamıyorum. Belki bir gün nefessizlikten ölürüm:

"... Sen tanrı değilsin, bak tanrılar bizim sokaklarımızda ama onlar bile kaypak. Öyleyse sen olmayan tanrılığınla beni nasıl öldürür, eşimi dostumu bana nasıl güldürürsün? Öyleyse ben de sana güleyim. Karşılıklı gülüşelim. Bir işi de karşılıklı yapalım. İşteş miydi, neydi o filler söylesene. Dilbilgim güçlüydü, zayıfladı. Dilbilgime bile güvenemeyişimin sebebi sensin ki yine üzgünüm. Hafızama açtığın gedikleri girdaplarla dolgulamayı düşlerim ama bu da mümkün değil. Mümkün olmayan her düş için bir kuşu yuvasında ansızın boğazlamak isterim. Bu beni kötü gösterir. Öyleyse kötü gösterilelim. Ne de olsa gösterilecek günlerimiz var. Bize günümüzü gösterin. Biraz da biz görelim, biraz da biz. Lütfen biraz da biz, güneş, mağara, biz, biraz da..."

Kömür parmaklarımdan yuvarlanıp gidiyor, masa yerinden titriyor. Değirmen rutin gümbürtüsüne ara veriyor, onun yerine az önce kanatlarının sesini duyduğum hayvanın acı çığlığı kaplıyor odayı.

Bir yarasa sınav kâğıtlarımın üzerinden pike yaparak önüme konuyor. Çürük kokulu, alkollü nefesi içimi kaldırıyor, öğüremiyorum. Gözlerini bana diyor. Fare suratlı, bilge bir hayvan. Korkmadan gözlerine bakabilmeme şaşıyor belki. (Nasıl?) Ayaklarıyla yazdıklarını çiğniyor. Yazdıklarını çiğneyen sen ol, diyorum. Sınavı geçip geçemediğimi bana söyleyecek olan sen misin, der gibi bakıyorum. Gözleri ne kadar da kör. Uzun zamandır göz göze geldiğim ilk canlı, bir kör. Ağzını açıyor. Ah, ağzı ne büyük.

Ah yarasa, ağzının içi neden bu kadar yaralı? İçerisi irin ve taze kabuk dolu. Üstelik kanıyorlar. *Sevgili Yıldızları Karanlık Bulup da Görmeyen Nakışlarını Bana Bağışlayan Yarasa, kayboldum. Her yer gri. Korkuyorum Bay Yarasa. Bu karanlığı durduramaz mıyız? Güneşi, en azından renkleri geri getiremez miyiz? Yorgunum.*

Ağzını iyice açıyor. Bir nefes çekiyor. Başım dönüyor. Ona doğru devriliyorum, dişlerini ruhuma geçiriyor. Bir hamleyle beni ağzından içeri gönderiyor. *Anlıyorum.*

Ağzının içinde kana ve irine bulanırken bütün

gerçek gözlerimin perdesinde beliriyor. Kare kare. Aşağı yuvarlanıyorum. Bu defa sonu olmayan bir düşüşle baş başa kaldığımın farkındayım. Buradan kurtuluş yok. Gösterilen tek yol bu, gidilecek tek yer bu.

Varışsızlığımın keyfine varıyorum. Güneşe, mağaraya, vahiye ya da sakala ihtiyacım yok. Düşmenin tadına âşık oluyorum. Biraz hafifler gibiyim. Sanki her şey çok güzel ol-... Hemen fark ediliyor, asla rahat yok! Yukarılardan sesler geliyor. Kaba sesler. Ancak bir mağara adamından çıkabilecek sesler. Sonra üzerime bir ışık tutuluyor. Birileri birilerini onaylıyor. Işık bana yaklaşmaya başlıyor. (Göz bebeklerimde kıpırtılar, akıllarda kürtaj...) Yarasa çılgınlar gibi uçuyor, midesinin duvarlarına çarpmaktan iyice afallıyorum. Işık sahibi şimdi çok yakınımda.

Işık sahibi. Buraya, içeri beni kurtarmaya gelmiş, yardımsever kişi! Bir müddet benimle birlikte düşüyor. Bana elini uzatıyor, genç bir kadın. Vazgeçmemi istiyor, buralardan gidecekmişiz, öyle diyor. Nereye gidecekmişiz, neden gidecekmişiz, bunları açıklamıyor. Tam o esnada kadının belindeki ipi fark ediyor ve ona olan tüm saygımı yitiriyorum. Kadın bir lahza boşlukta asılı kalıyor, onun hatırına ben de düşmeme ara verip boşlukta pedal çevirmeye başlıyorum. İpinin tükendiğini, yolun sonuna geldiğini anlıyorum. Benimse önümde sonsuz bir karanlık var. Kendimle gurur duyuyorum. Kendimi ilk defa bu kadar büyük ve yenilmez hissediyorum. Teklifini yineliyor.

Onu omuzlarından tutup yukarı doğru savuruyorum, geldiği gibi gidiyor. Işığı elinden düşüp karanlıkta kayboluyor. Kadını geri çekiyorlar. Rahatlayıp yoluma devam ediyorum.

Son arzumun kabul görmesinden dolayı şaşkınlım. Sarhoş yarasanın sınavından başarıyla geçip yılın en büyük kar yağışına da gereken raconu kestiğimi hatırlayınca iyice keyifleniyorum. Yel değirmeni yanımda ve işler o kadar da kötü gitmiyor.

Ta ki mağara adamının teki, içine düştüğüm yarasayı boğazlayana kadar.

Güneşsizlikten değil, nefessizlikten sonlandırılıyorum. Teşekkür ediyorum varışsızlığım, denemeye değerdin.

Sayı: 4

3 Lira